

Előfizetési ár:
Negyedévre 1 frt 50 kr.
Félévre 3 frt — kr.

Felelős szerkesztő, kiadótulajdonos:
SZÁVAY GYULA.
 Főmunkatárs:
GERŐ GYULA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Teleky-utca 20. sz.
Megjelen minden vasárnap.

Helvey Laura.

(Fotografia.)

Mi a fotografia?

Halvány másolata az eredetinek; sötét képe a viruló természetnek; mely egyes vonásokban — képzeletünk segélyével — az eredetihez hasonló lényre vezeti vissza emlékezetünket.

Lehet-e Helvey Laurát, a múzsa e kiváló kegyeltjét, fotografirozni? Nem; az ecset kisiklik kezeinkből, az eredeti úgy lebűvöl, lebilincsel, meghódít, hogy túlzott színekkel sem lennénk képesek valódi nagyságának halvány másolatát is nyujtani.

Ezüstcsengésű hangja, mely a szív tövéből, a lélek gyökereiből fakad, belenyúl szívünk hurjaiba és megrázza egész valónkat; lelkiünk a színpadhoz tapad, mely csak akkor nyújtja a valódi életnek igaz képét, ha Ő ragyogó művészetével megnépesíti. Sirunk, ha könyezni látjuk, örülünk ha mosolyog, és hiszünk a szerelem mindenhatóságában, midőn ajkairól oly meggyőzően fakad a szenvedély forrása.

Midőn az ember a teremtés ily kiváló remekével találkozik, közelebb vonja érzi magát az istenséghez, mert a művészet ezen foka az isteni szellemnek egy szikráját hordja magában.

Jött, látott és győzött!

Győznie kellett, hisz a művészet szentesített fegyvere előtt a pogányságnak is térlet kell hajlítani. . . .

Ő jött — és mi láttunk; Ő nem is küzdött és mégis győzött felettünk; eloszlatta a közönyt, melylyel — valljuk meg őszintén — színházunk iránt viseltettünk, és felélesztette lelkiünkben a művészet bálványozását.

Bekár hogy, egészen magunkénak nem vallhatjuk! De miért nem! Ő a miénk, Ő a nemzeté! A nemzet kincseibe

nekünk is jogunk van; és ki tudja, ha csupán a miénk volna, nem irigyelné-e tőlünk az egész világ?!

A fölség szentelt koronája is küzvagyona a nemzetnek, és még sem juthatunk mindig közelébe; a művészet valódi kincseiben is csak ritkán van alkalmunk gyönyörködhetni.

A nemzeti színház elküldte hozzánk egyik fénylő, talán legfényesebb csillagát; itt van közöttünk, — egy levegőt szívelünk! Boldog város, mely falai között ily csillagot bír vendégül.

Meg is becsüljük, szépen dédelgetjük, szeretetben fürösztjük, hogy idővel ott fenn, az ország szívében, büszke paloták és nyüzsgő utcai zaj közepette megemlékezhessek ama szerény városra, mely — bár nem rég lett a pusztító elem áldozata — mégis megtett mindent, hogy körében ne csak vendégnek, de otthon is érezze magát. . . .

Azt a szerény babérlevelet, melyet a nagy művésznőnek rég érdemelt koszorujába Győr városa fűz, a szeretet, tisztelet és hódolat teszi örökké herra dhattanná, és ha ma utóljára legördül a függöny és mi ittasan, bódultan mondjuk: „álom — álom — álom —!” emlékeztünkben mégis megmaradnak magasztos alkotásai, melyeket éreónnal vésett művészelelkeikbe.

Rózsák halála, csillagok hullása mindig fájdalmasan érint!

Eltávozik Ő is körünkől, ciszti magával szeretetünket, itt hagyván számunkra a hitet és reményt, hogy még viszontlátjuk egymást.

Isten hozott! Isten veled!

A viszontlátásig!!

Demokrit.

A MEGYE KOSSUTHNAK.

— Születésének 80-ik évfordulója alkalmából hozzá üdvözlő feliratot intéz. —

Öregek lettek már egyként mindaketten,
Nem harcolnak együtt már több ütközetben.
Ez is, az is érzi az időknek terhét,
Testök öreg, csak a szív, mely ifjan ver még,
Csak a szív fakaszt még egy-egy olyan hangot,
Mely igaz mélyében magától fogamzott. —
Most, hogy nem adhatnak egymásnak — szegények,
Legalább kívánna k hosszú, boldog élet!

Harcolt mindakettő közös ellenséggel
„Viribus unitis“ és ősi erénnyel.
A megye kezdette, féltett zászlajával
Sikon állott három évszázadon által.
Ő szülte Kossuthot, levegője adta
Az erőt keblének, izmos lett alatta,
Mikor a sérelmek nyílt harcra szoriták:
Innen vette ő a lángra gyújtó szikrát!

Elaludt a lángja. Szét van szórva hamva.
Egyiktől feledve, másiktól rosszalva.
A két öreg is már közeleg a véghez,
Kedvet a tettekre mind kevesbet érez;
Ennek: a távolság meggyöngíti hangját, —
Amazt: korlátozzák, mozdulni se hagyják, —
Itt a halál rettent, mely végre betoppan —
Centralizáció fenyeget amottan.

G—s D—k.

Targonczás Matyi művelt hordár a helyzetről.

Teljes igazságot adok a több rendi panasolványoknak, melyek az győri rendőség ellentétében emeltek. A napokban a sarkon állván és szivaroztam; egy rendőr pedig arra jöven, így szóla irányomban: „No Matyi, mi föl megint abban a boldond fejben?“ Ezen szólalomokra személyemet a méreg pirja természetileg elfutván és így szóltam hozzá: „Im fogja fel névjegyzékemet, rajt nevem: Targonczás Matyi művelt hordár“, ne hivalgjon tehát engem Matyinak. Mire ahelyett, hogy megkövetelt volna amint-hogy illik, nevetve elmenvén. Erre pár-

bajra hívni akarám, és két segélyeimet utána küldözvén, de azok részére oly szólalomokban boesátkozott, hogy nem marasztalódik más esemény hátra, mint eme ügyet a közönség itéletére bizoni. Majd a főkapitány választmányja alkalmassága alatt befolyásomat értékesíteni fogom, hogy eme rossz nyelvezetű szolgálati lény büntetvényt szenvedhessen. Tudományom van egy igen szép történelemről, de oly nagyzó, hogy a jövődöre halasztani kívánalomnak véleményezem. Az méltányos lesz a papirosra. Igenis.

A GRAJSZ SOLOMON

a manipoláns őrmester ór.

Kükürütz Siga: Boráthom, Solomon, mondjál the meg aztat, miért van olyan kevés a mi népünköl katona?

Solomon a Grajsz: Thodod Siga, a hadseregben csak olyan kevés irodaszemélyzetre van szökség.

Pagát Pepi ultimói

Helvey Lauráról.

Minden dicsőségem elragadta ez az isteni Laura.
Eddig én voltam Győrött a legjobb játékos, most vége;
az ő játéka söpri a pénzt a kasszába.

Micsoda termet s hogy játszik! Ilyen játékos
szemben mennél szenvedélyesebb játékos valaki, annál ha-
marabb kimondja hogy — stikkmacs!

Minő átalakítás még erkölcsünkre is! Hányan dob-
ják ma is az ő kedvéért magukat a „demimonde“ kar-
jaiba!

Megfigyeltem a játékát. Ugy tesz ő is, mint a többi
kártyás. Először (meg)kever (sok fiatal fejet), azután
oszt (erre, arra szép tekintetet) s végre nyer (szünni
nem akaró tapsokat).

Hanem Mándokya is úgy kellett ez a játékos, mint
mint stikkmacs-ra a kilencvenes partie.

A vénlegény.

— Genre. —

Nagyokat ásitva bujik ki az ágyból,
S bosszusan dörzsöli piros szempilláit. —
Üres szobájában föl és alá járkal,
Egyet-egyet mormol, egyet-egyet ásit.

Haragosan néz a belépő cselédre,
Pedig úgy nézne rá szépen is — ha tudna;
A mogorva s nyájas fogalom már nála,
Miként a savós tej, úgy össze van futva!

De mégis hogy tettel bebizonyíthassa,
Nagy szivességét a régi cselédnek —
Magsimitja arcát, de simításától
A halovány rózsák rajt' szint nem cserélnek.

Egykedvűen jár-kei az utca járdáin,
Minden egyes kockát, mi ott le van rakva,
Réges-régtől ismer, boldogabb időkben
Éjfélbe, hajnalba, hajh! sokat járt rajta.

Beül asztalához, a régi helyére,
Az is, ő is, egyként elhagyott régóta;
Ennek korhadt fáját a sors tüzre szánja,
Az ő vén csontjait — rideg koporsóba!

Eh! de mit beszélök tüzről, koporsóról?
Mintha bizony az csak olyan könnyen menne!
Sokat eltemetünk addig jóból, rosszból,
Mig elmondjuk rája: circum dederunt me!

Ujsággal kezében, szürcsöli kávéját,
Bodor füstöt fúj az öbiös nagy pipából,
Nem a jövő képét képi ő a füstben.
Csak a multakéi amiket ő ápol.

Addig addig mereng a keserves multon.
Mig pipája is majd kialuszik végre.
S egyszer aztán őt is hasztalanul költik,
Egyszer csak azt mondják: no ennek is vége!

Hídfalvay.

Garabonciás látésöve.

(A színházból.)

A jó öreg „Peleskei
nótárius“ is beköszöntött
hozzánk, more patrio.
Nem lett ugyan janitor,
ajtónálló, hanem vigasz-
talhatta magát, mert egé-
szen az ajtóig tele volt
a színház álló közönség-
gel.

A „Kornevilli harangok“ nem sok közönséget harangoztak a
színházba. A jutalmazandó szomorúan énekelheti: „Nem hallottam
soha ily bús harangszót.“

Kedden kezdődött a Helvey-világ. Eltart egészen vasárnapig,
akkorra bizonyára már mindenkit meghódít, övé lesz a félvilág (demi-
monde).

Mióta Helvey itt van, nem találja Mándoky tanácsosnak ki-
nyomatni hogy: „a színház fűttetik.“

Pedig csak most „fűttetik“ istenigazában.

A közönség tódul a színházba; a művészet hatalma felébresz-
tette közönyéből. Kívánjuk Mándokynak, hogy e rövid farsangnak
hosszu bőjtje ne legyen.

A gondoskodó János.

— Menjen csak János a színházi pénztárhoz, hozzon
nekem egy páholyt, itt van 5 frt. De öt forintosát hozzon,
vigyázzon!

— Igenis nagyságos asszonyom.

(János elmegy, visszajön 10 darab földszinti jeggyel.)

— Tessék, nagyságos asszonyom, páholy nincsen,
hát 10 ilyen kisebb jegyet hoztam, éppen 5 frt ez is ösz-
szesen.

KÖRÖSZTÖS BÁTYÁNK KÖRÖSZTJE.

Mondjuk: vig beszély.

Irja: GERŐ GYULA.

V.

Körösztös bátyánk egészen a régi kerékvágásba került. Olyan hévvel szónokolt Irénnek, mint boldogult 18 éves korában, mikor a kaszírnon tanulgatta a kuralást. Irén csak mosolygott; jóízű tréfának tartotta az egészet.

Pár nap mulva sürgönyt kapott a bácsi fiától. Azt sürgönyözé fia, hogy jön haza. Az öreg ábrázatja nemzeti színeket játszott olvasás közben. E pillanattól kezdve sürgetőbb volt mint eddig. Intette Irént, hogy: élte legkomolyabb pontján áll; gondolja meg jól, ha házasságra szánta el magát; életsorsa, mindene, jövőbeli boldogsága egy percen fordul (itt még a nagybácsi szólt ki belőle). Aztán célozgatott magára, nézze meg őt jól; nem ért ő azokhoz a cifra szavakhoz, melyek minden cifraság közt a legüresebbek; ő tiszta bort önt pohárba, nem csinál körmönfont mondatokat (pedig dehogyan nem csinál!) Ó... ő egyszerű, becsületes ember, aki nyelvével hordja a szívét (itt már a titkos kérő beszélt). Nem dúsgazdag, hanem amiye van azt becsületes uton szerezte, de ő minden drágaságnál többre becsüli a békés családi tűzhelyt, és az ilyen tűzhely neveli a hazának a legderekabb polgárokat (igy már csak egy családapa beszélhet).

Irén mélyen hallgatott. Későn vette észre, milyen gonosz tréfát üzött szegény rokonával. Irult-pirult, kapkodott, vergődött. Beleesett a saját vermébe. Mit csináljon, mit csináljon. Végre a nők rendes fegyveréhez nyult; sirásra fogta a dolgot, zokogva rebegte, hogy: ő nem oka semminek, ő nem tehet róla, ha talán... De ő nem maradhat itt tovább, — ő elmegy haza a mamájához.

Körösztös bátyánk egész természetesen találta az elérzékenyülést. Biztos jelnek tanította ezt praxisa. Irén egészen az, akinek ő képzelte, — még jobban belebolondult. Az elutazásnál is nagy segítségére volt, öltöztette mint egy gyermeket..... Sietett őt megszökíteni a — fia elül.

A bucsuzás keserves könyhullatások mellett folyt le s a képzelt legérzékenyebb volt.

— Isten vele (ezupp) kedves bácsi! (ezupp) aztán majd (ezupp) gondoljon néha..... Imre! — sikoltott föl Irén.

Ott állt Imre az ajtóban. A másik pillanatban már Irén is ott. Isten őrizte — meg a nagybácsi — hogy nyakába nem borult.

— Hát ti már ismeritek egymást? — hüledezett az öreg.

— Hogyne! — szólt Imre örömmel, — hiszen ő az akit...

Körösztös bátyánk simpliciter hanyattvágódott. Ilyen puccot!..... Lassankint föleszmélt, magához tért. Hátrasimította homlokát és mikor hátrasimította, ábrázatja lassankint kigömbölyödött mint a szívárvány, pedig előbb szögletes volt mint a haragos ménkü. Mikor hátrasimította homlokát, akkor tapintotta meg, akkor vette

észre gyér fűrtit. Puhák voltak azok mint a selyem és fehérek mint a hó.

— De hogy ti nekem sohasem szóltatok ismeretségekről.

— Sohasem kérdezte, — felelt Irén.

— Hát kit értett „fabáb“ alatt? — kérde Imre.

Körösztös bátyánk érezte, hogy mindenképpen veszve van, meghajlott az események vaslogikája előtt. Szabadkozott, mentegetődzött — s végre is mivel fejezhette volna be az érzékeny scénát? Lehetetlen hogy mással, mint a másíthatlan terminus technikussal:

— Legyetek boldogok!

* * *

Ha ez a szedőgyerek nem lármázna annyit, hogy „sok lesz a kézirat“, több szót is vesztegetnék Csalogányi Adolár urra, de így csak annyit, amennyi a helyhezet signaturájához okvetlen szükséges.

Ő távoli rokona és közeli imádója volt Irénnek. Ez nem volt az a természet, hogy Adolár urat komolyan vehette volna, — egyszerűen „szórakozott“ vele.

A jegyesi tréfát tehát Irén természete fejté meg s a kellemes végkifejlet bocsátja meg. Adolár urban pedig volt annyi ihlet és fantázia, hogy a gazdasszonyban felfüzdözze pótideálját s most vele éli világát s költ igazában.

Körösztös bátyánk pedig megfogadta, hogy nem boronál össze többé sziveket. Mert nem érdemel mást ez a világ, mint hogy — kipusztuljon!

* * *

Most még csak arra nézve kell leszámolnom, hogy mi jogon helyeztem eme história fölébe azt a címet, amit fölébe helyeztem. Erre nézve magam is szívesen vennék bárkitől felvilágosítást. Sietek azonban megnyugtani a tisztelt félvilágot, hogy mindez a jövőben elő nem forduland, ami azon szent fogadásban lelendi biztosítékát, hogy ezentúl nem a címet, hanem a históriát komponálom ki először.

Egyebekben pedig a nyájas olvasó ütlegei számára ott a felelős szerkesztő háta (nem akarok ezzel kapcsolatban körösztre célozni), állok elébe.

(Punktum.*)

*) De nem punktum bizony, hanem vessző, még pedig 25 annak, aki ily nagy kérdés fonálát nem átallja a f. szerk. nyakára hurkolni. De hogy a felelet is megadassék, hát igen is bevalljuk, hogy sajtóhiba esett, nem Körösztös bátyánk, hanem a „közönség körösztje“ volt valójában ez a mondjuk vig beszély.

Felelős szerk.

Professor Morzsa morzsdí.

Miként a pszichológiából tudjuk, a homvágy oly érzet, mely visszavon oda, hol először születünk.

A dohányzás, ifju barátim! nem annyira árt, mint inkább kárára van önöknek.

Mikor a méz-ajku Nestor sehogy se bírta kibékiteni Achilleust Agamemnonnal, vállvonva szólt: „Eh bien!”

Betűcsere — hogy példával illusztráljam — az, mikor domine Szűcs a censurán ahelyett hogy felelt — fűlt el.

A fényképésznél.

Fényképész: — Hogy méltóztatik magát levétni? nagyban? kicsinyben?

Suszterlegény: — Nagyban! nagyban! kérem pofografázzon engem élethosszigan.

Oh tempora!...

Paraszt: Főtisztelendő ur, az új templomnak én is áldoznék valamit, talán egy keresztet — gondoltam?

Pap: Egy keresztet fiam?

Paraszt: Igen, az ördögnek már nem kell, hát felajánlom Istennek, az talán elveszi az én házi keresztemet.

Méltó felindulás.

Idegen (egy kis vidéki városkában): — Ejnye, hallja maga derék becsületes ember! mondja csak, merre van itt egy kocsmá?

A megszólított (boszusan): — Hallja az ur, én nem vagyok derék becsületes ember, én az itteni polgármester vagyok, érti?!

Az én egyetlen hódításom.

(Vigszomorú történet.)

Az bizony még jogászkoromban történt!...

Egy szép napon csak arra ébredtem fel, hogy beütött a krach! — hogy nincs egy árva vas a zsebemben — s nincs egy valamire való eladni szándékolt mellény a chifonerban; — mikor arra gondol az ember, hogy hol és mit fog ebédelni — ez aztán szép dolog. Már a fal felé fordultam, mikor kocogást hallok az ajtón, s a „szabadot még be sem várva, Gazsi pajtást látom ám berohanni az ajtón, s mintha csak gondolatomat találta volna el, ujjai között egy ujjdonat új ötvenest szorongatva, felkiált: „De van ám nekem!”

Én, ki a babonákban hitetlen voltam mindig — végre most már kénytelen voltam belátni, hogy van ám mégis valami a dologban, s az ágyból felugorva és az egészet megszemlélve, gondoltam: no ha neked van, — ugy nekem is van.

Felöltözni és a váci-utcán lenni, csak egy perc műve volt. Egész nap együtt voltunk. Pompásan ebédeltünk a Szikszay-ban — nagyszerűen kurizáltunk a

cassier frajlának az Octogonban — ütöttük a carambolt — végre este közös elhatározás szerint az Orfeumba mentünk.

Eppen pénteki nap volt, — lehet, hogy ennek köszönhetem a leirandó történet szomorú kifejtését, — azóta pénteken világért se kezdenék semmibe, még a tanulásba sem. Az Orfeum szépen megtelt vendégekkel. No de hisz mi sem jöttünk azért, hogy az ötvenest talán holnapra eltegyük; — tettet tett követte — végre a Champagnerinél maradtunk.

Egyszerre csak a szomszéd átellenes asztalnál látnok ám letelepedni egy öreges urat és két gyönyörű fiatal leánykát.

Gyönyörű kökényszeme volt az egyiknek, a másiké pedig mint a bogár csillogott. Ha választani kellett volna, biz'isten a kettőt egygyé olvasztom — hadd legyen a nap mellett a hold is! No gyerek, itt a hódítás órája — gondoltam — plane mulatni látnak bennünket, a siker elmaradhatlan!

Volt is ám látszatja. — Huzta a Rác Pali, mintha csak tőlünk élne, folyt a Champagner, mi pedig coquet-tiroztunk de szörnyen. A vis-à-vis ok érdeklődése a mi jó kedvünkkel fokozódott. Arera csinos gyerek lévén, ha mindezek után azt mondom, hogy a szőke angyal szerelmes lett belém, nem mondok sokat.

Végre ugy 11 óra táján a természet uralkodván az emberen, ami minden ivó ember sorsa (ha mindjárt vizivő is) az velem is megtörtént, hogy jónak kellett látnom kimenni friss levegő kedvéért.

Mikor bejöttem, nagyon ingatagnak éreztem a terem talaját, tehát ugy vélekedtem, hogy itt szükséges keresni az egyensúlyt, mert különben az ember ingadozik, mint szélben a nád. Sokáig hasztalan iparkodtam, míg végre aztán a belső meleg levegőnek bódító hatása alatt sikerült megtalálnom a biztos egyensúlyt: odaburultván az én szeretett ideáim lábaihoz teljes hoszúságomban, mintha egy hév szerelmű lírai költő lettem volna, ki most várja boldogságát az imádott eperajkakról.

Vártam én is, vártam, álmodtam boldogságról, szerelemről, suttogó vallomásokról, egyszer csak érzem az imádottnak forró, szoros ölelését, amint kebléhez ragad, no erre már én is eltéptem az álom kötelékeit, megnyitlak szemem s láttam magamat Gazsi pajtás meg a házi szolga rángató karjaiban, kik már két órája cibáltak, míg végre fölébredtem.

S akiket meghódítottam?... Akkori leborulásom óta nem láttam őket. Még maig sem válaszoltak szerelmi vallomásomra!

Ez az én első szerelmem érzékeny története.

Mephisto.

Sok semmi.

Vasuti szerencsétlenség. X. vasuti hivatalnok neje ikreket szült.

Öngyilkossági kísérlet. Valaki éjjeli 1 és 2 óra közt ment a belvárosból a sétátéren keresztül újvárosba, különös szerenese következtében megmenekült.

Egy csizmadiainas tegnap vigyázatlanságból egy flakó tintát ivott. Véletlenül közellevő X. jeles orvosunk rögtön két konc itatópapírt adott be neki, melytől a gyerek mindjárt jobban lett.

Kitüntetés. Biztos forrásból tudomásunk van, hogy a mult árvizben magukat önfeláldozólag kitüntetett egyéniségek közül még egyik sem kapott rendjelet.

Egy klubban.

- A. — Kegyed centralista?
 B. — Nem.
 A. — Hát föderalista?
 B. — Nem.
 A. — Hát socialista?
 B. — Nem.
 A. — Hát mi?
 B. — Lakatosmester a —i utcában.

Szerelmi lantolás.

I.

HELVÉY GAURÁHOZ.

Kijátszottál! Megérted ezt a szót,
 Mely összetört szívemből zúg feléd?!
 Kijátszottál! Tapsoltak odalenn,
 S te a tapsokban örömed leléd!

Kijátszottál! Most mint a tengerész
 Állok zuzott hajóroncsok hegyett.
 Kijátszottál oh végső főresimből, —
 Főlemészték mind a színházjegyek!

IDEÁLISTA PISTA.

II.

Eleonórámnak.

Szerettelek, imádtalak,
 Mikor jégre hívtál!
 S koresolyáztunk Rába folyón
 A szigeti hídnál.

Beszakadtunk, de kihúztak,
 Jég alá sem mentünk,
 Nagyobb baj lett ennél az, hogy —
 Házaspárok lettünk.

DIXI.

Nem nagy különbség.

Kőműves: — No ugye szépen kipucol-
 tam a házat?

Házmaster: — A nagyságos ur majd
 még szebben „elpucolja!”

Az ügyvédi praxisból.

Replikáz a megtámadott alperes: „Bámulom —
 hogy felperes minő jogalapra támasztja keresetét. Bámulom a bizonyítékok naivságát. Bámulom felperes vakmerőségét, mintha én neki 600 firtal csak valaha is tartoztam volna. Bámulom stb. stb.”

Mire a felperes így felelt:

— En csak azt bámulom, hogy alperes az én per-
 iratomat ujkapunak nézte.

Udvarias.

A. (kalandot mesél): — És az egész éjen át egy uyomorult
 csürben szalmán kellett feküdnöm!

B. (vigasztalólag): — No legalább a reggeli mindjárt kéznél
 volt.

Garabonciás muzeumából.

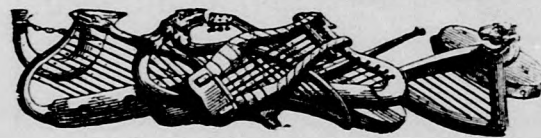
Egy honleány levele.

— Eredeti. —

Kelt levelem göröt nete. sos p
 ezen ludosítom veled magamat hogy enis vagyok
 avilágan nem csak a böjji (bönyi) léján hateazt manlad
 is hogy majd irz nekem levelet Znáimból hanem ugyan
 irtal nekem hanem közönöm a szivegédél hanem a böjji-
 lejákonak irtal te csak ojan ember vagy min egyrogy
 baka tudodé hogy azt montat hogy neked nies senkid
 de is merem már hogy kiesoda mert meg mutaták hogy
 kiesoda azeretöd hanem kulób vagyok min denkor mint
 a böjjielyán nemtezekrá már kat mert nees (nines) rávalo
 nekem kir jel atol a böjjielajato ravalot aztán vácst kiabol
 (váltsd ki abból) hanem azért irtam ijen igen nagy bö-
 tukel hogy ha meg nem vakultal hát elbirt olvasjji
 nevemet nem irom hanem kondoltki hogy kiirta
 egyik nevem e r relkezdődik
 tisztölöm azegéz regement katonát

FÜZFALOMBOK.

Válogatott hangszerészek, hegedősök, kerepelők, trombitások, pikulások,
 lantosok és különféle fűzfafüttynökök műveiből válogatva.

„Hazánk“, febr. 24.

Csata után.

Sziklákat repesztő földrengés sem dönthet

Le megáldott közös siroktól többet! — (?!?)

S ez az emlékezet,

Mely imára ifjút aggot ide vezet.

S mint a tenger csillag búsan körülállja

S gyászos anyjával, a setétéjszakával

Örök időket a nap halvány hullája:

A hideg hold mellett lánglón virraszt által:

Míg magyar él, lángra gyulad sirod mellett“

Gyay Frigyes.

(Kőrepesztő stílus! Rettentő Ararát!

Ki megemésztheti, elbizhatja magát!)

„Szinházi búcsú emlék.

E hon lelkes fiai s leányainak ajánlja

Sándorfi Lajos

szinlaposztó és színész Czeglédén.

Búcsú-szó!

Isten hozzád kedves város
 Búm s örömim tanyája,
 Szívszakadva hintek esőket —
 Tán utolsót — orczádra.
 Merre megyek — betanítom
 Nevedet a virágnak,
 Hogy jó illatát (?) árasztssa,
 Lehelje a világnak.
 Megsugom a kis madárnak
 Midőn dalban enyeleg,
 T a v a k, virány dús mezején
 Csicseregje nevedet.
 Mint eddig, úgy ezután is
 Nevelj derék fiakat, —
 Örvendj a tudományosság
 S művészet áldásinak!!

Hálás tisztelettel
 Sándorfi Lajos.

Város nevét, jó illatát árasztja hát a virág,
 „Virány dús mezős“ tavakban madár zengje dísz-dalát,
 Örvendjünk a tudomány és művészet áldásinak,
 S szinlaphordó és színész úr szép búcsúztatásinak.

Bolondgombák.

I. „Esztergom és Vidéke“. Szerk.: Dr. Körösi László.

Ujdonságok.

„Ernyei Károly volt vizivárosi segéd-
 lelkész Remény című árvizkönyvet adott
 ki, melyet ismertetés végett szerkesztőségünkbe
 is megküldött.“

(*Ime, amiről itt Györött oly kevés embernek lehetett
 tudomása! Tehát Ernyei Károly, aki különben mőzes-
 vallású, Budapest vizivárosban segédlelkész volt?!
 Milyen jó az, ha valamely lapnak oly kitünő értesülései
 vannak!*)

II. „Hazánk“, febr. 21.

Ujdonságok.

(Hirlapi stílus á la Targovszás Matyi.)

„Nemeskeblű emberbaratokhoz! Kelemen Ignác tegnap
 szerkesztőségünkben megjelenén és egy győri, ezelőtt jobb napokat,
 de most éhnyomorral küzdő több tagból álló családra hívta fel figyel-
 münket (!?)... Begyűlt összesen 2 frt, mely összeget az éhező
 családnak már átadtunk.“

Szerkesztői

levélhordó.

Dixi. A mostani küldemény kevés értékű. „Mi a házasság —
 s mi a nő“ nem eredeti dolog. Az apróságok jó része is meg-
 oszlik, részint régi, részint gyenge. A java jön. — **Helle és Prixus.**
 A küldemény első darabja lapunkba való volna, ha a verstan sza-
 bályaihoz jobban hozzásimítva s jellemzőbb komikummal (különösen
 a végén) megfrissítve ujólag beküldetnék. A többi versecskék többé-
 kevésbé csinosak, de nem lapunk természetéhez illők. — **Hidfalvay.**
 A „vénelvény“ jóízű genre-kép; végig hangulatos, saivesen közöl-
 jük. A menyecske számmivelete csiklandós valami. — **B. K. Viszo-**
nozzuk. — **Cs., Pápa.** A figyelmet köszönjük, szüksége amint lát-
 hatja elesett. Ne fujjunk szunyogot elefánttá, csacsit sz...r-rá!
 Még nincs elveszve végkép. Az „Éleszsd szellő hát szunyadó
 tüzem“ stb. igen becsületére válik a kis tudákos nyelvörnek, de
 hagyjuk! Igy jobb! — **y J—s.** Sajnáljuk. Az bizony sokáig érzi,
 de mindig így szokott lenni, máskülönben a dicsőség is elesnék.
 „Hectora quis nosset, felix si Troia fuisset?“ — **Báró Kerelábi.**
 Üdvözlét. Kíváncsian nézünk a „hosszabb“ elé. — **Seprü.** Csak,
 kérjük, seperjen a maga háza előtt. — **R., helyben.** Ugy is tudja
 mindenki, hogy igenis jól van, ne vesztegessünk erre tért. — **Ezüstös**
Nyárfa. Bocsanat! Erre a számra már megkészt. — **G—y F—s.**
Győr. Még magának, kedves Frici, nőni kell sokat, hogy tanácsot
 adhasson bárkinek. „Oktathat mást, ki érdemes maga, s ki jól ir,
 másban megróhat hibát“, mondja szépen Pope. „Nyilatkozat“ának ama
 pontjai ellen, hogy „egyik helybeli lap“ sok ostoba élcet s nem élcet
 közöl, meg aztán hogy ön c s ö s z lehetne vagy kellner — sem-
 mi kifogásunk, de nem is lehet beleszólásunk; szíve sugallatát kö-
 vesse, mikor életpályát választ s jól teszi ha a költészet tövises ró-
 zsái helyett ily praktikus dolgok kezdik foglalkoztatni elméjét. Szá-
 mithat mindenütt rokonszenves támogatásunkra. — **Több kéziratrol**
jövöre.

Üzlethelyiség-változtatás.

Van szerencsénk a nagyérdemű közönség becses tudomására juttatni, miszerint
rövid-, dísz- és norinbergi áru kereskedésünket
fehérvári-utca, Limbeck-féle házba tettük át.

Ezen alkalommal bátorkodunk figyelmeztetni, hogy nemcsak üzlethelyiségünket tetemesen nagyobbitottuk, hanem
 elsőrendű gyárosokkal kötött üzletek folytán azon kellemes helyzetbe jutottunk, hogy bármely versenynék, sőt a nagyvárosi üzle-
 tekéinek ellenállhatunk.

Különösen figyelmeztetünk a következő cikkekre, u. m.: **mindennemű pamut, gomb, zsinór, szalag,**
csipke, harisnyák, kéziszippan, evőszerek, lámpák, tálcák stb. stb. és minden e szakba vágó cikkekre, melyek
 üzletünkben legjobb minőségben és legolcsóbban kaphatók.

Midőn még ígérjük, hogy eddigi jó hírnevünknek megfelelően minden törekvésünk oda irányuland hogy a n. é. kö-
 zönség teljes megelégedését kiérdemeljük, kérjük tömeges látogatását és maradunk
 kiváló tisztelettel

Fischer testvérek.

Buchberger József

értesíti a t. c. közönséget, miszerint a Kazinczy-utca sarkán létezett **kávéházi üzletével felhagyott**, azt t. Schilling József ur vette át s e helyen nem mulaszthatja el régi kávéházi vendégeitől szívesen bucsut venni s megköszönni mindig tanusított jóakaratakat.

Egyszersmind tisztelettel értesíti a t. c. közönséget, hogy a Karmelita-téren t. Ott Ernő ur házában folytatott vendéglőt az „Esztergomi borcsarnok”-hoz egészen ujonnan berendezte, úgy, hogy az mind a berendezés kényelme és eleganciája, mind régi jóhírű konyhája finom, tisztán kezelt borai, jutányos árak, pontos kiszolgálás tekintetében minden igényeket kielégít.

Dreher-féle kis schwechati márcziusi sör (literje 24 kr), úgy különféle borok a legjutányosabb árakon.

Ajánlja vendéglőjét a t. c. közönség figyelmébe s jóakaró pártfogásába, melyet kiérdemelni egyetlen kötelességének ismeri.

HŐMÉRŐK.

Megvizsgált, lázt meghatározó hőmérő G. M. L. Leysertől 2 ft 50 kr. Maximal 3 ft 50 kr. Hőmérő szobák- és irodáknak 60 krtól 3 ftig. Hőmérő. az ablakon megerősíthető, 1 ft 50 krtól 5 ftig. Fürdőhőmérő 60 krtól 2 ftig. Hőmérő orvosok, szállodák, műhelyek, kórházak, gyárak, fürdők, üvegházak számára. Hígsny és aneroid légsúlymérők 5 fttől 20 ftig. Aneroid légsúlymérők Naudet és társától Párisban, célszerűen leosztva és elegáns kiállításban, 20—25 ft. — Legjobb berlinkit és hamburgit 23 fttért ajánlanak

Calderoni és Társa
látszerészek,

Budapest, váci-utca.

Levélbeli megbízások a legpontosabban eszközöltetnek.
Arjegyzékek bérmentve küldetnek.

Bámulatos olcsó!

Uri, női és gyermekcipők a legszebb és legnagyobb választékban kaphatók egyedül csak

Brandstein B.

cipőgyári raktárában.
Győrött, Kazinczy-utcában.

Nőknek:

Legfinomabb everlasting comodcipő, nagy elegant csokorral 2.30
Topánok sagrin v. zergebőrből dupla talp, lakkhegygyel 4.—
Topánok legfinom. everlastingból 6'' magas, lakkhegygyel 3.80
Regatta-topánok legfinomabb salonlakkból, kötni 4.—
Legelegánsal b spanglis topánok lakkbőrből 4.50
Regatta-topánok bőrből v. brünnelből, kötni 3.50
Topánok everlastingból, lakkhegygyel és dupla talppal 4.—
Hölgyek számára cipők 4 fttől 7 ftig kaphatók.

Uraknak:

Legfinomabb topánok borjubőrből, erős dupla talppal 5.50
Legfin. francia borjukid-keztübbőr, lakkhegygyel v. anélkül 6.—
Regatta-topánok sagrinbőrből, fűzésre v. cuggal 5.50
Továbbá mindennemű leány-, fiu- és gyermekcipők
1 ft 50 krtól 3 ft 50 krig.

Vidéki megrendelések pontosan eszközöltetnek.
Az áru jó minőségéről kezességet elvállal.

Uri és női fehérneműket

készít

legjutányosabb áron

Ungár V.

Győrött,

káposztaköz 5-dik szám.

Ugyanott javítások is elfogadtatnak.

Az eredeti Singer-varrógépek

a legújabb javításokkal ellátva,
gurutókra erősített zajnélküli dolgozó-állvánnyal bírnak,
a legegyszerűbb és legtartósabb szerkezetűek,
a legmunkaképesebb és legelterjedtebb gépek
a családi körökben és legmegfelelőbbek az ipari céloknak.

Legjobb biztosíték: a gyárnak 31 éves fönállása,
a forgalom tartós növekedése,
561.000 gép eladása a múlt évben, 5 millió levén használatban.
Hetenkinti 1 ft részletfizetés mellett adatnak el!
Az oktatás díjtanul, a csomagolás költségmentesen jár.

A versenygépek folytonos támadásai és az
lőbben tanuskodnak az eredeti

eladásbani tartós növekedés a legmegfele-
Singer-gépek kitünősége mellett.

The Singer Manufacturing Co.: Győrött, fehérvári-utca 2. sz.